

Du Lịch Texas với Nhóm ĐBSCL

Không biết từ bao giờ tôi đã gia nhập vào nhóm Đờ Bờ Sờ Cờ Lờ, một nhóm rất vui vì bao gồm nhiều anh chị và các bạn rất ưa vui tánh. Nhóm này lúc nào cũng đùa nghịch với thơ văn, nói lái, đố khẩu, vừa thông tin cho nhau và cũng vừa cãi nhau qua lại bằng email... Kết bạn vào nhóm này tôi có rất nhiều cơ hội để chọc phá, “sân si”, và bàn cãi, cho dù có là “cãi chày cãi cối” đi chăng nữa, các anh chị và các bạn trong nhóm vẫn chấp nhận và cười vui sau khi gửi email “ký đầu” một cái... tuy bị ký đầu đau nhưng tôi vẫn vui và hãnh diện (nói cho có!!) vì dù sao tôi cũng được mệnh danh là “em út trong nhà” do học sau các anh chị một khóa, được các anh chị

“cung nhiều” nên mới “cho roi cho vọt” hic hic... Lần này được thiệp mời đi dự đám cưới hai cháu Chi và Jessica của Mai gia trang, tôi rất hăng hái để tham dự cho dù tôi đã có dịp qua Texas rồi khoảng vài năm trước khi cùng với các bạn của một nhóm khác đi chơi Noel ở San Antonio và thăm một người bạn ở Austin.

Thế là tôi lên đường đi Fort Worth mình ên, để lại “anh xã” nhà tôi mình ên chèo queo trong căn nhà vắng... Ngày 7 tháng 10, buổi chiều khi gặp nhau ở họ nhà trai Mai gia trang, tùa Hia Hồ

Thành Hiệp đã kể chuyện Hia gặp hên mua vé máy bay đi từ New Jersey tới Fort Worth-Dallas mà chỉ tốn có 3 đô-la, đã không bị qua một connection nào mà lại còn được ăn free nữa chứ, chuyện khó tin nhưng mà có thật. Nhưng rút cuộc Tùa Hia tuy tới sớm cũng phải chờ từ 5 giờ chiều tới 8 giờ 45 tối mới được về nhà của hai ông bà Viêt Hương thấy mà thương...

Tối hôm đó cả nhóm 5 người chúng tôi gồm chị Bạch Tuyết, chị Ngọc Minh, anh Tùa Hia, anh Hồng Phúc và tôi được hai ông bà Viêt Hương tiếp đón rất nồng hậu, nào bánh canh giò heo, nem chua, gỏi tôm thịt, bánh phồng tôm, và gỏi khổ qua với thịt gà chà bông do chị Bạch Tuyết đem từ Cali qua, bia rượu ê hề, nói cười rôm rả ăn uống no say, bàn cãi um sùm tới gần 3 giờ sáng mới tan hàng, may mà là thứ sáu chớ không thì đã bị lồi xóm la rầy rồi; chu choa ơi, hai ông bà Viêt Hương thật là hiếu khách, đã phải ra ngoài phòng khách nghỉ để nhường phòng cho 3 cô bạn, còn cháu Khánh cũng nhường phòng cho hai vị “trưởng lão” thiệt thương ơi là thương!

Sáng hôm sau cả bọn đi mua hoa hồng về cắm trong những lọ thủy tinh mà chị Hương Mai đã mua sẵn để chung lên bàn tiệc đám cưới; cô Nhị em anh Viêt thì chăm chỉ xắt tôm xắt thịt làm thêm gỏi, chị Hương Mai lo làm món com chiên, anh Viêt thì đã nhận nhiệm vụ đi lấy thịt heo quay từ sáng

sớm, còn món chả giò hình như do các cháu mang về nhà cho đầy đủ hương vị. Chị Ngọc Minh, chị Bạch Tuyết và tôi cũng hụ hợ nêm nếm, bóc món này món kia ăn thử... còn Tùa Hia và anh Hồng Phúc thì cầm chai bia đi tới đi lui có vẻ nóng lòng trông chờ hai người bạn là Đình Phú và Tinh Khoa; cả nhà lảng

xăng giống như đám cưới ở quê mình bên Việt Nam thật là vui. Một lúc sau thì khách khứa tới đầy nhà gồm bà con bên Cali và đàn gái bên Austin qua, các món ăn và thức uống đã được dọn ra như một nhà hàng buffet với đầy đủ các món từ món khai vị cho tới món tráng miệng, thật là tung bừng mở hội. Một lúc sau anh Đình Phú tới cùng anh Nhượng và bạn của anh Phú (tên gì quên rồi sorry!)... nhưng không có anh Tinh Khoa... Sau một màn chụp hình sau vườn, cả bọn lại trở vào bàn ăn uống và đấu khẩu um sùm, Tùa Hia, anh Viết và anh Phú kể chuyện luyện chương của Kim Dung và các tác giả truyện chương của Trung Hoa rất hay với phân phân tích tính cách nhân vật thật là hấp dẫn, nhờ vậy mà tôi có dịp học hỏi thêm về truyện kiếm hiệp mà

tôi mù tịt không biết gì về những câu chuyện này, bữa nào phải nhờ Tùa Hia và anh Phú viết lại dùm để dành làm... bằng chứng... Nói tới bằng chứng mới nhớ ra là buổi tối đi ăn đám cưới Chi Mai và Jessica, anh Đình Phú đi trễ (chắc do bị đình trệ!), không được chụp hình chung với cô dâu chú rể và cả bọn nên không có đủ bằng chứng để

khoe với bà xã, để bà xã đừng nghi là đi đâu... (không biết đã bị bà xã cho mấy roi rồi), lúc đó chắc anh Phú mình lo quá, đánh lô tô trong bụng và chắc là cũng do đã hơi ngà ngà say vì men... bia nên bận về khi đi chung xe với cả bọn, anh Đình Phú mình bèn “cầu tài” bằng cách đọc tới

đọc lui bài “Tôi Đi Học” của nhà văn Thanh Tịnh, vừa đọc vừa nói là bài này dễ quá ai cũng có thể viết được, ai mà không biết “hằng năm, cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều, và trên không có những đám mây bàng bạc”, tại ông viết rồi nên mình không viết nữa làm chi... giọng

anh Phú cứng cứng pha giọng hai miền Nam Bắc với âm thanh trầm bổng lên cao xuống thấp nghe du dương hấp dẫn làm sao nên cả bọn thích thú cổ vũ cười vui quá xá... Tù Hịa, anh Phúc, các anh chị và tôi xúm nhau chọc ghẹo anh Phú ... và còn nói nhiều chuyện vui

lắm, nói qua nói lại nhiều quá không thể nhớ hết được... chỉ nhớ thiết là vui, bao nhiêu đó cũng đủ làm cho cả bọn cười bò lăn bò càng, cười ra nước mắt, cười tới cứng hàm luôn... người bị chọc nhiều nhất là Tù Hịa, kế đến là anh Phú, người chọc phá thiên hạ nhiều nhất là hai chị Ngọc Minh và Bạch Tuyết, còn tôi thì chỉ hụ hợ tiếp hơi, hoặc tiếp tay với hai chị mà thôi, coi như là “ngây thơ vô số tội”...

Chị Hương Mai và anh Viết thì chỉ cười và vuốt theo đuôi, lâu lâu thì hai người theo bên vực bên này hay bên kia... nhưng nói gì thì

nói phe Tù Hịa và anh Phú thì lúc nào cũng thua... Có một câu đối “Bàn cưa khúc bự vô phương vác. Phú tại nhà Hương hết biết luôn” để cho anh Phú tối về gát chân lên trán suy nghĩ để sáng mai đối lại, thế mà anh Phú ngày hôm sau đã quên tuốt luốt... không còn nhớ những gì

anh đã nói tối hôm qua... ai có nhớ thì xin kể lại dùm... Rất tiếc là tối hôm đó anh Đình Phú

không ở lại nhà
anh chị Viết
Hương, nếu không
thì chắc là có thêm
nhiều câu đối vui
hơn nữa...
Sáng hôm sau cả
bọn dậy trở nên tới
12 giờ trưa mới
lên đường đi
Austin, làm anh
Phú và anh

Nhượng gọi phone ới ới sợ bị lạc nhau, khi đi tới Austin thì trời đã về chiều, sau khi được các anh thổ địa Phú và Nhượng đãi đằng ở nhà hàng Sea Dragon với các món ăn Việt hấp dẫn, xe đi 1 vòng xem các business của khu Việt Nam, xe ngừng lại 1 chút để cả bọn ngắm nghía shop may Cut & Sew của chị Nga, chị của anh Phú, và Nova Body Shop do anh Phú làm sếp quản lý ngoại giao, nói ra đây để quảng cáo dùm nếu có ai cần sửa xe thì hãy liên lạc với anh Phú nhé, còn ai muốn cắt may quần áo hay đồ dùng và dụng cụ thể thao bằng vải vóc thì xin liên lạc với chị Nga, hay là Mai Phương em của anh Phú. Khi ghé nhà ba má anh Phú không khí rất là vui nhộn và hào hứng làm sao, hai ông bà cụ vẫn còn khỏe mạnh và cùng vui đùa tung hứng với đám con cháu thật là ăn ý, những câu nói vui của Hai Bác thật là ấn tượng, tôi có chíp trong bụng một câu của Bác Gái đã nói mà không dám kể ra đây vì sợ bị... mịch lòng anh Phú... nhưng ấn tượng

nhất là tấm hình trắng đen của Bác Trai thời trai trẻ, hình của Bác Trai rất đẹp trai và hào hoa phong độ hiếm thấy... Mai Phương em gái anh Phú chắc là rất hãnh diện về Bác Trai khi đem tấm hình này ra khoe với cả đám, Bác Trai thì gật gù, còn Bác Gái thì cười vui sảng khoái rất là thoải mái, đúng là một gia đình hạnh phúc cho tới ngày răng long tóc bạc, Hai Bác ơi, các cháu sẽ noi theo gương Hai Bác... và cũng

bất chước nói giống như Hai Bác khi tụi cháu về già ... anh Đình Phú thật là một người có nhiều diễm phúc dưới mái gia đình có đầy đủ cha mẹ, anh chị em, với vợ hiền con thảo 4 đứa trai gái đều đủ thật ít có ai bì kịp, thật là sung sướng và hạnh phúc lắm thay. Khi tới nhà anh Phú thì trời đã tối, vậy mà anh Phú cũng ráng cầm đèn pin ra soi sáng mấy cây ổi sau nhà cho tụi tôi coi mấy

trái ổi anh Phú đã để dành cho “người phương xa” nguyên vẹn của anh Phú đó nghe, anh Phú mạnh tay hái 2 trái ổi trên cây ổi nhỏ xíu, ngộ thiệt cây ổi nhỏ xíu mà có trái khá nhiều, trái ổi rất ngon, mỗi trái được cắt ra thành 8 miếng nhỏ, hai trái được 16 miếng để chia nhau ăn cho đều, chớ không thôi lại có màn giành giựt quánh nhau u đầu sứt trán thì anh Phú không chịu trách nhiệm... Con chó của anh Phú tên gì nhỉ? Hình như nó không thích tôi nên nó tới gầm gầm, cạp cạp cái chân làm tôi hồn vía lên mây, chắc nó muốn “cảnh cáo” tôi đã dám ra vườn hái ổi quá, vậy mà quên méc chủ nhà, may mà chưa bị trầy trụa gì, không thì chắc có “án mạng” xảy ra rồi... nói giỡn cho vui chớ con chó của nhà anh Phú rất ngoan và friendly... giống chủ của nó, tuy có làm tôi sợ lúc đầu nhưng sau đó cũng thấy an tâm. Xin cảm ơn mỗi chân tình của anh Phú đã để dành 2 trái ổi ngon cho bọn mình, và không quên cảm ơn chị Hiền, bà xã anh Phú đã tặng

cho 5 cái bàn chải và cây kem đánh răng để cứu bò trong cơn nguy khốn... về tới khách sạn chia nhau mấy cái bàn chải, lòng bùi ngùi xúc cảm, sao mà quý hóa quá, nếu mà không có mấy cái bàn chải này thì ngày hôm sau không biết sẽ ra sao...

Bữa điểm tâm ở IHOP với pancake thật là ngon, tôi có nghe các bạn

quãng cáo là IHOP có pancake rất ngon tới bây giờ mới được thưởng thức, cũng nhờ Tù Hia và anh Việt làm “chủ xị” nên cả nhóm mới có dịp vào IHOP thưởng thức các món điểm tâm này. Buổi trưa khi đi tới San Antonio, sau một vòng tour trên xe bus, Tù Hia muốn dắt cả bọn đi ăn steak vì nghe nói steak ở đây ngon lắm nhưng lại bị vỡ mộng vì tới 5 giờ chiều tiệm này mới mở cửa, đành phải đi ăn các món Mexican foods, vậy mà chị Bạch Tuyết, Tù Hia, anh Phúc, anh Việt, chị Hương và cháu Khánh cũng rất vui vì được ăn các món ngon như bánh xèo và bánh khọt của Mẹ, chị Ngọc Minh, chị Bạch Tuyết và tôi cũng được nhâm nhi rượu margarita thiệt là ngon, uống tới... xin mà còn hồng hay, mặt người nào người nấy đỏ như ... mặt trời... các anh thì nhâm nhi bia giữa trưa bên bờ kênh với sóng nước... đục ngầu... cũng tức cảnh sanh tình bèn hát mấy câu vọng cổ Tình Anh Bán Chiếu với giọng ca của Út Trà Ôn Tù Hia “ghe chiếu Cà Mau nhuộm màu tươi thắm, công tôi cực lắm mưa nắng dãi dầu, chiếu này tôi chẳng bán đâu, tìm cô không gặp, tìm cô không gặp tôi gôi đầu mỗi đêm... ghe chiếu Cà Mau đã cắm sào trên bờ kênh Ngã Bảy sao cô gái năm xưa chẳng thấy ra... chào...” Tù Hia hát vọng cổ hay quá làm

ban nhạc của mấy anh
Mễ bỏ chạy tán loạn
không dám tới hỏi đề
đờn hát cho bàn mình
nghe, Tù Hia còn hứng
chí nói lớn cho ban
nhạc Mễ nghe là nếu
ban nhạc hát vọng cổ
được thì hãy tới đây hát,
Tù Hia còn nói sẽ mở
1 ban nhạc hát vọng cổ
ở bên sông này, cũng
may mấy anh Mễ chưa

học Tiếng Việt nên hông hiểu gì hết, chớ không thì Tù Hia mình không thoát khỏi tay mấy ông Mễ này vì dám giành môi làm ăn của mấy ông... hãy thử tưởng tượng cảnh Tù Hia bị mấy ông Mễ này rượt chạy vòng vòng trên bờ kênh này... nhưng Tù Hia mình chắc chạy nhanh lắm, mấy ông bự quá thể nào cũng rượt không kịp Tù Hia đâu, nhất là còn phải mang theo đàn và kèn trống đùm đề, lại còn đội mấy cái nón chành bành cản gió thì làm sao mà rượt kịp Tù Hia, hông chừng mấy ông còn bị Tù Hia rượt lại giựt nón, giựt đờn khóc hu hu... để chọc cười mọi người...

Đi chơi vui như vậy mà ngày hôm sau phải tiễn Tù Hia lên đường về lại New Jersey... bởi vậy tối hôm đó tụi tôi phải ráng thức theo Tù Hia để tâm sự chia tay sẵn dịp chờ cô Nhị đi làm về để chào tạm biệt và nhân thể nói vài câu với cô Nhị để Tù Hia được an lòng vì chuyện Tù Hia không đỡ được cô Nhị.

Chuyện nhỏ thôi nhưng Tù Hia hơi bận lòng, chỉ tại mặt đất không được bằng phẳng, chớ đâu phải tại Tù Hia. Tù Hia ơi, đừng lo buồn làm gì vì Tù Hia đã rất xứng đáng là Tù Hia rồi vì lúc nào Hia cũng bao bọc em út và luôn nhận thiếu sót về phần mình, thương ời là thương! (nhưng nhắc cho

Tùa Hia nhớ là Tùa Hia còn chừa 400 đô-la coupons chưa chia cho ai à nghe).

Cái buổi sáng đưa Tùa Hia ra phi trường ôi buồn làm sao, ôi một ngày buồn ảm đạm, làm chị Ngọc Minh, chị Bạch Tuyết, và nhất là chị Hương Mai phải ngậm ngùi tiễn biệt, hôm nay gặp nhau đây rồi chia tay, chưa biết sau này có còn dịp gặp lại nhau như vậy nữa không? Chắc Tùa Hia cũng buồn lắm vì đã hết được chọc ghẹo phá phách in-person rồi, chỉ còn được chọc phá qua email mà thôi...

Ngày hôm sau không có Tùa Hia thiệt là uổng, ai biểu Tùa Hia bỏ về sớm làm chi để anh Phúc

ngồi ghế sau một mình không đủ trọng lượng để dẫn ghế, mỗi khi xe bị đường dẫn xóc mọi người phải hồi hộp lo lắng cho số phận của anh Phúc vì sợ ảnh bị văng ra khỏi xe, nên ai cũng chú ý nhìn ra ghế sau coi anh Phúc còn ngồi đó hay không... Sau khi đưa tiễn Tùa Hia cả bọn đi thẳng tới nhà Kiên, được Kiên đãi ăn trưa ở nhà hàng Fogo De Chão thật là ngon với salad bar và các món nướng tuyệt vời của Brazilian với thịt cừu nướng, thịt bò nướng, sườn nướng, gà nướng ... với một chai rượu vang đỏ ngon ơi là ngon... sau đó anh Viết đưa cả bọn tới xem Southfork Ranch theo hướng dẫn của Kiên, ở đây mọi người được bà hướng dẫn kể cho nghe chuyện Hollywood movies đã làm phim với căn nhà này trong Dallas JR show (TV Series 1978–1991), và thường

thức cảnh nội thất trang trí rất đẹp của căn nhà này, mời xem thêm chi tiết ở website này <http://www.imdb.com/title/tt0077000/>. Buổi tối đi ăn phở ở Dallas ai cũng nhắc Tùa Hia, HN chạnh lòng định ăn thêm 1 tô dùm cho phần của Tùa Hia thì bị Kiên cản lại vì Kiên muốn HN diet cho ốm bớt hic hic... Thế rồi cuối cùng cả bọn cũng tới được nhà Piêng để thăm viếng cho trọn tình hiếu khách của cô bạn xưa ở Ngã Ba An Trạch, nghe giọng nói của Piêng sao mà chân tình thân thương quá làm cho tôi chạnh lòng nhớ thương các bạn của tôi nay vẫn còn ở Sóc Trăng, Vũng Thơm và Xài Ca Nã...

Sau chuyến du lịch Texas về nhà thấy luyến tiếc thời gian hội ngộ, ước gì thời gian ngừng lại ở cái khoảng thời khắc đó, cái thời khắc nói cười rôm rả, đùa nghịch chọc phá nhau, kể tung người

hứng... cái thời khắc sửa soạn tổ chức đám cưới cho hai trẻ Chi Mai và Jessica sao mà thân thương quá! Thân thương quá vì mấy người lớn đã lợi dụng dịp này để họp mặt vui chơi và quây phá còn hơn các cháu tuổi trẻ, xin các cháu rộng lòng tha thứ mà bỏ qua cho cái đám già tình nghịch này, tuy là tình nghịch

như vậy nhưng rất là tình cảm, nên khi tiệc đám cưới chưa tàn là tới tiệc mừng sinh nhật của Tù Hia, tự nhiên cả bàn đồng thanh hát bài Happy Birthday to Hia, Happy Birthday to Hia... làm mấy bàn bên kia cũng hưởng ứng chạy qua bàn bên này để cùng hát và cùng nâng ly lên chúc mừng sinh nhật Tù Hia cho dù có người không biết Tù Hia là ai... nói tới đây thì chợt nghĩ ra là cả bàn mình đều đã "ăn gian" mượn tiệc cưới làm tiệc sinh nhật vậy mà Hia nói có một mình HN ăn gian thôi, Hia còn dám kêu HN là "Hồng Gian" nữa chứ thiệt là oan ức quá chừng... Thương chúc hai vợ chồng mới Chi-Jessica hạnh phúc forever cho tới cuối đời cho dù là trăm năm hay ngàn năm.

Trong chuyến đi này phải công nhận anh Viết là người cực nhất và kiên nhẫn nhất vì phải lái xe thiệt lớn tới 10 chỗ ngồi, lại còn phải nghe nói chuyện um sùm, cãi nhau chí chóc của cả bọn, đã làm anh Viết rất khó tập trung lái xe, trời lại mưa và buổi tối lái xe đường xa cực quá, nghĩ mà thương anh Viết rất nhiều... chỉ vì ham vui ham nói mà quên phải chú ý cho anh Viết tập trung lái xe, thôi đành rút kinh nghiệm lần sau, xin lỗi và đa tạ... Xin chân thành cảm ơn chị Hương và anh Viết đã tạo cơ hội và điều kiện cho buổi họp mặt thật vui; xin cảm ơn các thổ địa Texas anh Phú, anh Nhượng, Kiển, và Piêng rất nhiều đã tiếp đãi cả bọn rất ân cần và cũng xin chân thành gửi nhiều tình cảm mến thương tới nhóm ĐBSCL, nhờ vào chuyến đi chơi với nhiều điều thú vị có một không hai này đã thắt chặt thêm sợi dây tình thân giữa tôi và mọi người trong nhóm, hy vọng sẽ còn nhiều cuộc hội ngộ sắp tới để mình còn được gặp lại nhau để vui chơi cho thỏa chí tang bồng trong suốt cuộc đời này.

Hồng Nhan
Tháng 10, 2011